בסוד שיח

מחוץ לפרוטוקול החסד

מאז הסתלקותו של ר' דוד שוחץ "השבוזר" וצוקל, שמוכר היה בעיתוד לנרים בנוש ון, נשפך חלל אפל אחתם רבים שהיו רצים אחריו, פשוט רצים אחריו, ללא נחמה, כדי שישל מכסי שם ויתנו לפי שלבו חפץ. כלי לפנוע ולו בשום עמותה ובשום אירגון של חסד, אבל ר' דוד (דודיה') ידעה בודאות, לאחד שנים של היכרות, שאין עמלות בדרך הארן הפרשות לשום איש, והכסף מגיע ליעדו, לאו דווקא בתחום ספציפי, ושתקיימת מד וות צדקה במשרדנו. לכל האחד.

משפחתה. "פעמונים" הזאלה הפרסמת מדיפות בעיתון "הד סה", סמוך לשדרים, מסח וחדש תשרי, נתבקשתי על-ידי מנהל "הבוזה", נתן אשל, להעמיד את הפעדים בראשה במבחן של הערשות. האמנם "כישות סרנות" יתקבלו באותה הבנה וחזוב לב כמו אדם ודריו ומה על מנוקנה של משפחה שאינה שומד רת מצוחה אחרי שנתיים של היכרות "אמר", כי לפחות מבחר נתי נמצא יודע. כשר לו' דיוד', "חשבוזר", כפי שכינה את עצמו.

שני הבעדים הפרסים בראש עמותת "פעמונים": "ענקר" יעקובוביץ ויעקב שרידמן מפלאים לעשות, וכמותם המתנד בים לידם. וזלת עובר בשערה וחלקה – כל המעודדים בעמותה אינם מתפרנסים ממנה. לא ישירות ולא בעקיפין. כל פניה נב רשה ביפודיות ושני היעקובים יודעים לשמר היטב על כספי הבדקה, שלא יגלשו לפשם שאינו ראוי. ייחודה של העמותה, שאין היא כעסקי הגמ"ח וקרנות הבדקה. מפדתה להתעדיד נוש לים חודה על רגליהם, ואלה הפעמים בראשה משקיעים שעות רבות מול הבנקים, מול הרשויות ומול נשים, וישנם-הדבה "לילות לבנים" לצות של "פעמונים".

המניתי ל"פעמונים" מיגון רחב של פפרים, מכל סוגי האר כלוסיה, ובלם, לאחד שעבוך עניינם, נעגו בכבוד על-פי הק רישריונים שהעמותה קבעה לעצמה.

הנה שלושה סיפורים המאפיינים את עמותת החסד האחו: בב"ד אלול (יום א') תשס"ג שנתקבלה אליהם פרידה: "בבקשה תגילו את הזברה שלי".

מתוך הפרוטוקול: הלכנו לפגוש אותה, את הזברה. היא ישבה בחנתה אשתבנה לבר בלילה, משתרה לחוור ובינתה. גרד שה נפאחת המשפחות המוכרות ביותר בציבור הדתי, אם לא' בקר, אחד פגוע נפשיה, וכעל הדידה מאים להשליך אותה לחוור על ילדיה, משום שאין היא עומדת בהשלומי השבירות.

"אבי משפחת לחוור" – היא אמרה לנו. "אבי בן אדם נמור" – הוסיפה ולא הדישה את עיניה, ודידה מבקשת: "שלא תעזבו או תה, וירבים להגיל אותה". ראשי "פעמונים" לא נשאדו אדי שים, בעזדת הבחוזיה של האם, שעמדה לפגוש עצמה בדאב. אחתה דידה אפדת ולא יותר. לאחד מ"ם עם אבשי מקצוע הק שדים ב"פעמונים" באת הבנק למשוך חלק מחשבון האת והזברה סילקה העמותה. הכי חשוב, "מצאנו לחברה של פרידה מקום עבודה והיא מפרנסת את בתה בכבוד".

הבעדים הללו בדיעשתם, לא שכחו את בעיותיה הנפשיות של האישה עקב מגושקיה, והעמידו לדשותה פסיכולוגית, שתשקם גם את הגן הזה של צדיקה הבדידים.

למני מספר שבועות נבנסה גב' נ., המברה של פרידה, לב שדד הבנק של "פעמונים" בבני-ברק עם תרשה. "זה מהמש כודת שלי" – אמרה. "מעשר" תחיכה, והדמעות הבעיעו את עיניה.

ב"ו בחשון, תשס"ג שאל בן-ציון את המתנדבים של "שב מתנים": "מי אתם, דודים שלנו?"

בן-ציון הוא אחד מארבעה ילדים בבית משפחת נ. בבני-ברק. אחד ישן מהעתיקים, שניים מעליו וכולם גדלו ונלו. כל האד רבעה נמקנים לשיעול יומיום, ומכיוון שכך ויתרו הדודים על דידת "עמידי" בדדום הארץ ועברו להתעדד בשכידות בבני-ברק, קדוב לבית הוזלים.

מתוך הדו"ח: "שבנו עם הדודים, האב סיפר על המיפולים שאינה מוכדים בכל הבריאות, על חשבון הבנק המובל, על חוב עבור תכישה חדשי שכידות, על והדראות לניתוק חשמל, והאם עבור תכישה חדשי שכידות, על והדראות לניתוק חשמל, והאם סיפרה על בעל תנות המכולת שמסדב כבר למכור בהקפה ועל הדרעה פיפודים שקיבלה בשל היעדודיות ואיזודים. היא לא היתה צדיכה להוסיף מלה על קלשת כתוף ועל הנעדך משע נת חברתית. הכל היה כתוב בקפסים שהסבל חדם על פניה.

אך אחד "ענקר": בחשון בילבלו אצלם ה"פעמונים".

"עדכנו מגביה לפילוק וחבות. פגינו ל'יועדת חדינים' במ שרד הביטוח הלשכון והפגינו השתתפות קבועה בשכר הדידה ותאגנו לשלוח את הדודים מדי פעם למנוחת סוף-שבוע בפלון, לאחד שיבוין הילדים בפשפחות מתאימות. גם אצל משפחת נ. התנולו לחדיך. החידך הזה הוא בזכותם של כל התודמים ל"פ עמונים".

בכ כפלו אמר ראובן (נפציונה): "אין פכום בעולם שהוא גביה מדי בשביל החיים של הילדה שלי". הילדה שלו חלתה בפולה מפארת. דופאים המליצו על הפסה מדידת לחיל וסי שול בעלות משוערת של 40 אלף דולר. בפביבה הקרובה של ראובן היו כאלה שפשכו כתפיים בייאוש: "ארבעים אלף דולר?"

אבל ראובן אמר "זו הבת שלי, יהיה הפכום אשר יהיה".

"פעמונים" סייעה ביישיר, בפניות לגודמים המתאימים וב מובן בניוס משאבים. הבעיה הכספית נפתרה תודות למבצע מיוחד של מתנדבי "פעמונים". "יום אחד קיבלנו מכתב מרגש מילדה בת 12 המבינה את המשמעות של מאבק על חיים. לפי כתב צוחה המנה, בה נראתה הילדה מחייכת". החיוך הזה בכל שלושת המקדים נוסך במתנדבי "פעמונים" את הכח להמשיך ללא לאות, למרות המניות הדבות, שהן גם תוצאה של המצב הקשה במשק.

ברכתן ה' עליהם, על שני הדעקבים, שכנראה חדישו בגוף עם עצבי פלדה אך עם רחמים רבים ועצוקים. בפחים הפדוב נזכור אותם.

ומעניין לעניין באותו נושא:

אני מבקש להודות לכל 113 קוראי "הצופה" והמאדינים לחמודת לבבי, אדיר זיק, בקדוש ק, ביתם ו', שטילמנו הצדי קה את צדקתם לחתן אדותיו כתבתי כאן בשבוע שעבר. נאספי סכום נכבד והפנים מאפדת, מזהפה, מקיבוץ סעד ועד אלעד – כל אחד תרם את תדוסתו בכפיפ יכולתו בכסף ובשווי כסף וברצון טוב. ברכה מיוחדת לקרן המנהלת על ידי יפה פדת ריפה הקר (ידושלים) ולבית הכנסת "לכו נר נגד", רעננה.

בעוד כשבועיים תיערך החתונה וחתן ומשפחתו, מזכותכם הם כוזים הזה אבשים אדים מאשר בשבוע שעבר. אין בפי מלים להודות לכם על כל חסד שנעלתם עם המשפחה הזאת. שמחה שלם על ראשכם.

נב. בין המעשות שהגיעו לכתובתי, היתה אחת ובתובה נייד מקשל אך מה שאמת היה לחיות בפנים, בכקף או בצ'ק נשכח בכראש על השולחן. עוד לא באותר לשלוח, בצדה השני של המעטפה היה כיתוב באנגלית עם שם של חברה שעוסקת בכראה בתשות שיער.

גמ"ח שטלות כלה

לכתדונה שני רבעניים מ"ו ים גמ"ח שטלות ומשי בכתים שבאזדה.
אשר לפנות לטלפון 03-5901386.

"לעמוד על משמר היהדות"

במלאת שנתיים להסתלקותו, יצא לאור-עולם "הלכתי ושמע לק ח" ספר נוסף "מאמרותיו ומשפי יחיד" של רבה של קריית-שלום-תל אביב, הרה"ג ר' יהודה עדדה הלוי מגל זצוק"ל. הספר הנושא את השם "דר ישי ה'", עניינו "להיטיב עם בריותיו של הקב"ה ולסייעם במעלה הדרך בעבודת השי"ת".

את השדים והאמדנים של הספר "השפע"ת הרב זצ"ל בנתם ריבודו - באחני אחד מבאי ביתו אשר כתב משני פרק אחד פרק, מתוך יסודים מלאים קשים. את הלשו כותתיו בשוף ימיו ומוטל היה על פרש חדי, יגע ועמל בשאדות כותתיו לדבר בפו פיו אחדות הדדכות לקהל הבאים בש ערי עבודת ה'. ומספדים עודכי הספר: "דדיפאים עמדי משתאים הנור מים למראה אדם אשר אחדי לבו הלושים והדעכים -הנתן נפשו במעשה והחסבר והדשפעה. השומעים עצמם נדתפ' וחשפו שכא עובר המאמץ את פי היכולת. אולם, הרב זצ"ל קבע כי יש לעשות ככל שביתן ולהחדיר נ"ר צוצי אור שיעילו לבני-ישראל באשר הם".

חיבר רב מיצחותיו החדניות נמצא בידי הרבנית סגל תחי', אשת חבר כחבר'. חלקו הגדול בעניני הלכה, ושתה שוקרים על הבנתו לדפוס. ענק היה הארס בגלה ובמסר וכבודלי כן עבותבתו, דק עתה קלי מים את מיסרי האבידה.

כדי לגמול חסד של אמת עם מי שהיה רבה הראשי של ישראל, הגרא"י אונסדמן זצ"ל, שלא זכה מחייו להבדה שלה היה ראוי באמת - ונהי קטע מזשרק האחדון של הספר (ס"אג) "דבנה לבו בדחיבו ה'", בן מספר הרב זצ"ל בעדות אישית על ליתי, האמת של הגרא"י אונסדמן זצ"ל.

"תפקידו של מנהיג בישראל הוא לעמוד על משמר היהדות מבלי לגוד מפני איש ולהנהיג את הנהגתו בדמה, אבל יחד עם זאת, התנהגה צדיכה לזהות עם לב רחמני, כאשר אצל משה רבינו "אלמי הדיחות לכל בשר", "אשר יצא לפניהם אשר יבא לפניהם ואשר יביאם" ובמד בר בן סדיה. וכדברי רש"י שם (מדבר' המדדש שכו) "אמר לפניו רבש"ע, גלוי וידוע לפניך דעתו של כל אחד ואחד, ואינן דומין זה לזה, מנה עליהם מנהיג-שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו".

אכן יש מנהיגים, שחננם השי"ת בכח איתן לעמוד על משמרתם בצוק ובשעה בצדה, ולא להתבטל ולהתרפס כלפי הזולת, ויחד עם זאת ללכת בנועם עם כל אחד ולהיחד מלבוד הזולת.

"אחד מהדבנים הדגולים שהיכדתי, היה הגאון רבי איסר יהודה אונטר רמן זצ"ל, שבתון קדוש הראשי של תל אביב יפו, ולאחד מכן קדוש הראי שי של ארץ ישראל. אצילן מספר עובדות שהיתי נוכח אליהם.

"אל שולחן הרב הגיעה בקשה מאחד הדבנים במושבות, לתת לדוב הנ"ל מכתב המלצה לכתן קדב ראש בין ידי בשוקולם אשר בשבדיה. אל הרב אונסדמן הגיעו מספר מכתבים מבדתדים שונים, אשר בקשו את תר"ח (חותם-דעתו) בעידון. אולם הרב הראשי סידב לכך הסתפק במתן תשובה.

אני הבחתי מעט את הרב הנ"ל, באוש מלומד מפשכיל, ויחד עם זאת היה מתלמידיו המצדיעים של הגה"צ רבי יחזקאל'ש פדריסק זצ"ל, בנו של הגאון הידוע רבי חיים סלוביי'ק זצ"ל, גדול בתודה ובקי בש"ס ופר סקים, ולא הבנתי מדוע מסדב כבוד הרב הראשי להמליץ עבודו.

הסבדי לי הרב שאינו יכול לעשות נגד מצפונו, ובהיות כי הרב הנ"ל, למדות גדלותו בתודה הינו בעל השקפות שאינן מתאימות כל בך לדוח הדודות הבאמנה, והוא גם מפדסם מאמדים בעיתונים שאינם מצפיעים בידאות השמן, ע"כ לא אוכל בשום אופן לסייע לו, כי כבוד שמים חביב עלי יותר מבמשי.

סיפור נוסף, בו הייתי נוכח, פיאר האישיות לדודתו של הרב.

אל-הרב הגיעה משלחת של עסקנים, ביניהם היה רב מפדסם מאוד, והמבקש בו על ענין מסים שיתן את ידו לכך. כבוד הרב הראשי סידב לכך, ומשהמציגיו בו יותר ודותר, ביקש את סליחתם ובבנו להעדות. לאחד שהות ארוכה, נמאס לאנשי המשלחת להמתין, והם ביקשו ממני להעביד מדכת שלום לכבוד הרב, ולהמכדיר לו, שהם חסרי סבלנות ורקשה לזמן לתר. מתין עד שהוא יתאושש ויגיע לכתותיו.

משהגיעו כבוד הרב שהשלחים יצאו, יצא הרב מתדיר. אני שאלתי את תו, מדוע סידב הרב לישב במחיצתם, ונסבר בחדיו. ענה לי כבוד הרב, הם דרשו ממני לעשות דבר, שלמיטב הבנתי הינו נגד רצון קוני. ולא יתכן שאבגוד את מעמדי לדבר שהוא נגד מצפוני ותבנתי הדודית.

לעומת זאת, אני יכול לשבח מהמדאה הגלהב, בעת ביקודי של הגאון המפדסם רבי אהדן שלמה שלזינג זצ"ל, שבבוד הרב ידי מתדיר ודץ לזה קבל את פני הבאת. לשאלתי, מדוע נתפו כ"כ ולא הלך בדוך כל האדץ, ענה לי, כבוד שפים יקר בעיני הדבה יותר מכבודי, והרב הזה זכה להחי נות בין הצדיקים וגדולי התודה בדודינו, וכיצד אני, שכולי עומד מזכן ומ זמן לשדת את התודה והמצוותיה, לא אדץ האפש לכבוד קוני.

"שכל העובדות שהוכדתי, ניתן לדאות מצד אחד את אומן הלב כלפי הדבים שאינם עולים כ"כ בקנה אחד עם כבוד שמים, גם כאשר המדובר היה בתלמידי חכמים או באיש ציבור דמי מעלה. מאידך, את הכבוד הב חול שבנו בתלמידי חכמים מובהקים את התחשבות נדשים, וכל זאת בשקילה. כל דבר הדבי לנוש של ענין לפי הבנתו מבלי להחיצו בכך, כי דק אז אפשר לנהוג בתבונה ובאמדת לב גם יחד". ד"ש.

עורכת המוסף: נעמי גולן